

Plijuša! Privatni pljučni zavod (Privat-Lungenheilanstalt) Sečovo dr. Pečnika, pošta Rog. Slatina. Zdravniki priporočajo zavod! Prospekt 3 Din. 676

Barva vse vrste, firnež, lake za slikarje dobite v trgovini Fr. Senčar, Mala Nedelja. 685

Sadjarji in kmetovalci, pozor! Pri nakupovanju sadnih mlinov se izvolite obračati na tovarno Lorber et Co. v Zalcu, Sav. dolina, katera izdeluje iste tako, da pri mletju sadje ne pride v dotiko z železjem in sadjevec vsled tega ne počrni. Cena za velike 2000 D, za manjše 1000 Din v tovarni. Znotranjost mlina je lesena z cinkastimi zobmi. Vsa pojavnost daje radevolje tovarna Lorber et Co. v Zalcu. 678

Vajenca

sprejme železnina Koradžija, Maribor, Aleksandrova cesta 680

Učenca sprejme takoj: Hodnik Ludvik, čevljarški mojster, Selnica ob Dravi. 682

Pekovski učenec, močen, 15 do 18 let star, se sprejme, in starejši samski mož, ki bi stregel konjem. Studenec pri Mariboru, Na obrežju števil. 3. 682

Dokla, ki se razume na gospodarska dela, se sprejme takoj pod ugodnimi pogoji: Slaček, Krenca, Sv. Peter pri Mariboru. 687

Krojaškega učenca ne čez 15 let starega sprejme Franjo Uhl, krojaški mojster, Šmarjeta ob Pesnici. 679

Rogaška Slatina pred 250 leti.

Zdravilišče Rogaska Slatina je prišlo v posest dragocene zgodovinske knjige, ki jo je spisal leta 1687 Dr. Joh. Benedikt Gründel. — Dasiravno je bil prvi, ki je seznanil medicinsko vedo z rogaškimi vreli, že dr. Pavel Porbaj, zdravnik cesarice Eleonore, soproge avstrijskega cesarja Ferdinanda III., ko je l. 1679 v svojem delu »Praxis medica« poročal o krasnih rezultatih, ki jih je dosegel na Dunaju z zdravljenjem rogaške slatinske vode, vendar moramo smatrati kot prvo obširno in znanstveno delo v balneološkem pogledu »Reitschcrenec«. Zlasti je zanimivo dejstvo, da je takratni zdravnik dr. Gründel spisal to knjigo že leta 1685 v latinskem jeziku ter jo je dve leti pozneje sam prevedel v nemški jezik. — Knjiga obsega poleg dolgega uvoda še 406 strani. V 48 poglavjih opisuje ne le samo način izvora mineralnega vreca (ki je šele leta 1819 dobil ime »Tempel« in ki še dandanes obstoja), temveč tudi kakovost vode, podzemeljske tvorbe, lastnosti vode in razne kemične preizkušnje. Nadalje omenja razne indikacije in način, kako, koliko in kedar naj se zauživa od te vode iz tega »Zlahtnega vreca«, kakor ga čisto imenuje. Razpravlja natančno o dieti, ki se je morajo držati bolniki ter o načinu življenja, kadar se zdravijo z uživanjem te vode.

Zdravilno moč rogaške slatine je poznal dr. Gründel tako dobro, da ji je posvetil mogočni

slavospev, ki v njem poveličuje rogaško slatino nad vse druge zdravilne vode. V tej knjigi najdemo na drugi in tretji strani pesem, ki jo je on sam složil v latinskem in v nemškem jeziku.

V slovenskem prevodu bi se glasila pesem približno tako-le:

Tik svetlega Križa vir »Zlahten« žurni,
ki bolnemu telu spet zdravje deli.
Krepčost je silna, ker žolč nam purgira,
iz tela navlake kaj hitro iztira.
Če v sklepe Ti stopijo sokli strupeni,
da roke otekle so in pa koleni,
kaj hitro Te bode ta vrellec ozdravil,
ker soke iz tela drugod bo odpravil.
Če jetra so vneta in vranica je bolna
in kolika tudi je muke že polna,
če v vroči Ti glavi imaš bolečine
in srce trpi valed grozne vročine,
v ledvicah če zbira se pesek ali kamnjs,
želodec pa pozabil celo na delovanje;
tedaj se pokaže koj vreca moč,
ki s lekom koristnim je vedno v pomoč.
Le tiho oj Nimpfe in slavne Ve rekel
Če ravno Parnasa rosita na veki!
Poskrite se vreli vsi drugi okoli,
od vseh je rogaški nam najbolj po volji!
Pijača nebeška je bila in bodi
stotisoč ljudi to lahko pogodi!
Zaklad je to štajerske zgolj dragocen!
Zato ga poskusi, popij in omeni!

ZA NAŠO DECO čudodelni prstan.

Kmet je v gozdu ujel škrate. Škrat ga je milo prosil, naj ga zopet izpusti, in mu je obljubil čudodelni prstan. Kmet se je dal preprositi, izpustil je škrate in je dobil prstan. Škrat je rekel: »Prstan ti uresniči eno željo, če ga dvakrat zasuješ na prstu. Pomisli pa, da je v njem samo ena edina želja in izberi pametno!«

Kmet si je nadel prstan na roko in je vesel korakal proti domu. Razmišljal je, kaj bi si želel. Ker še ni bilo pozno,

je šel v bližnje mesto, da bi tam videl, kaj je lepega v izložbah in da bi si mogel kaj izbrati ter doma presenetiti ženo. Postal je pred zlatarjevo izložbo, pa si je mislil, koliko več je vreden nje gov prstan, kakor vsi tisti bleščeči prstani v oknu. Zlatar ga je nagovoril in vabil, naj si kupi prstan.

»Vsi vkup niso vredni toliko ko ta-le, ki ga imam na prstu.« In v svojem veselju in ponosu je povedal zlatarju, kakšno moč ima prstan na roki. Zlatar si je mislil, kako bi prišel do te dragocenosti. Povabil je kmeta, naj prenoči pri njem, in se je ponudil, da mu bo drugega dne razkazal, kaj bi bilo v mestu takega, da bi bilo vredno edine želje, ki jo je mogel izpolniti prstan.

Ponoči je zlatar natihoma snel kmetu prstan iz roke in mu je nataknil navaden zlat prstan, ki je bil čudodelnemu na zunan skoraj povsem enak. Zgodaj v jutro je zbudil kmeta ter mu je povedal, da zanj nima časa, ker ima nujno delo. Kmet je pogledal, ali ima še svoj prstan, je zahvalil zlatarja in se je podal proti domu, da se domeni rajši z ženo, kaj bi si bilo dobro želel.

Zlatar pa je skočil v svojo sobo, zaklenil vrata in pripril oknice, da ga nihče ne bi videl. Potem je zasukal prstan dvakrat in želel: »Tako hočem imeti milijon zlatnikov!« Komaj je to izgovoril, že je začelo kar deževati zlatnikov. Več in več jih je bilo, padali so mu na glavo, na ramena, zasuli so vse oko-

Mož v sivi suknji.

Roman iz Napoleonove dobe. — Angleški spisal B. Orczy. — Prevedel Paulus.

(Dalje.)

Toda gospod Leblanc ni bil vaje, da bi ga kdo kar takole malomarno in površno odpravil. Oster ugovor mu je silil na jezik. Pa zagonetne, brezbarvne oči detektiva, ki so ga mirno, hladno gledale, so mu vzele sapo. Velika zadrega ga je nenadoma obsela, zaman je iskal besede, da bi jo vakril.

»Moj dobri gospod Fernand —!« je začel obnavljaje se.

»Moj čas je dragocen, gospod Leblanc!« ga je prekinil mož v sivi suknji. »In doma je morebiti prav v tem trenutku vaš sin v nevarnosti!«

In gospod Leblanc je plašen in prestrašen vključ vsem naporom, da bi ne bil — kar se je zelo dostojanstveno odšel iz sobe.

3.

Drugo jutro, še osem ni bila ura, je gospod Leblanc ves razburjen planil v stanovanje detektivo.

Tajni zaupnik gospoda notranjega ministra je tisto jutro zgodaj vstal. Pravkar si je pripravljaj čaj, samovar je brnel na mizi, sam pa je sedel poleg in bral najnovejši pariški časopis.

Ko je zagledal ranega gosta, je mirno vstal in časopis odložil.

Gospod Leblanc je dobesedno prilomastil v sobo. Jahalne hlače in škornje je nosil, ves je bil oškropljen z blatom. Naglo je jezdil, to mu je bilo videti. Njegov obraz je bil smrtnobled in mrzel pot mu je stal na čelu. Ustnice so mu trepetale in iz oči mu je gledala skorajda blazna groza.

Mož v sivi suknji ga je nežno pa odločno pospremil k stolu in tam se je gospod podprefekt sesedel, glava mu je klonila nazaj, ustnice so mu zasinele, zdelo se je, da se je onesvestil.

Detektiv je šel k omari, poiskal steklenico in kozarec in mu vlil žganja v usta. Okrepčalo ga je. Uprl je oči v suhljato postavo detektivo ter

Izšel je Lin II. zvezek!

Ste niste še naročili?

Karl May knjige?

Ne čakajte, dokler se še dobi. Nad 1000 knjig že razprodanih, ostane bo kmalu! Pišite Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

li njega in naposled je zlati dež moža pokopal pod seboj, da se je zadušil. — Zlatniki pa so padali, dokler ni bilo število polno. Tla niso mogla take teže prenesti in mrlič je z zlatom vred padel v klet. Prišli so ljudje in ko so izvlekli zlatarja izpod zlata, so rekli: »Le ni dobro, če pride sreča kar tako na debelo!« — Denar so si razdelili sorodniki zlatarjevi.

Med tem je bil kmet prispel na dom in je pokazal prstan svoji ženi. »Zdaj sva na konju. Kaj bi si želela?«

»Kaj bi bilo s tisto njivo, ki je tam blizu naše, saj sva si jo vedno želela?«

»To je premalo«, je menil kmet, »če eno leto pridno delava, si jo lahko kupiva. Tako sta storila in čez leto dni je bila njiva njuna in še nekaj denarja sta imela. »Vidiš, zdaj imava njivo in še vrh tega prosto željo«, je rekel kmet.

Tedaj je pomislila žena: »Kaj, če bi si želela še eno kravo in konjička?« — »Za tako malenkost ne bova potrošila prstanove moči. To lahko dobiva tudi tako.«

In res, čez leto dni sta imela kravo in konjička. Mož si je zadovoljno mel roke: »Zopet sva prišla dalje v blagostanju in želja je še naša. Midva imava res srečo!«

Žena pa je le silila, da bi izrekla željo, ki bi jo naj prstan izpolnil. Mož pa ni hotel o tem nič vedeti. »Še sva mlada in imava še dovolj časa za tisto edino željo, ki spi v prstanu. Počakajva še! Med tem časom delajva naprej in ti si lahko kaj lepega izmisliš.«

Tako je bilo. Delala sta in blagostanje je čudovito raslo. Kmet je postal imovit, vsa vas ga je upoštevala povsod in zelo spoštovala.

Tako so potekla leta. Tuintam je žena tako mimogrede opomnila moža na prstan in na željo, ali kmet jo je vedno vedel potolažiti, češ, še je čas in še prav ne veva, kaj bi si želela, in pri tem je sukal prstan na prstu, ali izgovoril ni nobene želje.

Po dolgih letih sta oba v isti noči mirno in brez bolečin umrla; želja pa ni bila izrečena.

Otroci in njih otroci so stali okoli krst in nekdo je hotel mrliču sneti prstan, a drugi so mu branili, rekoč: »Pustimo mu prstan! Vse življenje ga je imel zelo rad. Morda mu je bil drag spomin.«

Tako so pokopali kmeta s prstanom na roki, s tistim prstanom, ki naj bi bil čudodelni prstan, pa to ni bil, in je kljub temu prinesel v hišo toliko sreče, kakor pravi čudodelni prstan. Je pač nekaj čudnega na tem, kar je pravo in kar je krivo, in slaba stvar v dobri roki je več vredna kakor dobra stvar v slabi roki.

NAGRADA.

Bogataš je naletel na svojem izprehodu na starega moža, ki je vsajal orehovo drevesce. »Kak neumnost je ta starček!« je rekel svojim spremljevalcem. »Dela, kakor da bi bil še mladenič in da bo nekoč še užival sadove tega drevesa.« Spremljevalci so se začeli smejati, nakar je stopil bogataš k možu in ga je vprašal, koliko je star. »Čez 80 let gospod«, je bil odgovor, »ali Bogu bodi hvala, zdrav sem kakor mož 30 let.« — »Koliko časa, misliš, da boš še živel,« je nadaljeval bogataš, »da vsajaš v taki starosti tako mlada drevesca, ki rodijo zelo pozen sad? Čemu si si naprtil tako brezplodno delo?«

»Gospod«, je odgovoril starček, »zadovoljen sem, da vsadim drevo, ne da bi se brigal za to, ali bom užival sadove jaz, ali pa jih bo obral kdo drugi. Pravilno je, da delamo, kakor so delali naši očetje. Sadili so sadno drevje, katerega sadove mi zdaj jemo. Ker torej mi uživamo del onajih prednikov, zakaj bi bili napram našim naslednikom slabši, kakor so bili predniki do nas? Mislim, česar ne uživa oče, to žanje sin.«

Bogatašu je odgovor zelo prijal. Dal je starčku polno pest denarja. »Kdor bi mogel trditi, je zaklical veseli starček, »da sem danes delal zaman, ko noši vendar drevesce, ki sem ga vsadil, že prvega dne tako bogat sad? Zato je istina: Kdor dela dobro, dobi vedno za to bogato plačilo.«

USPEH DELA.

Delo ima lahko trojen uspeh. Prvi uspeh je nagrada, ki se dobi v denarju; drugi je v zavesti, da smo uporabili za kako delo pridnost in trud; tretji pa je v koristi, ki ga prinaša delo drugim ljudem. Ta je največ vreden.

KOLIKO JE VREDNO PTIČJE GNEZDO?

»Koliko je vredno ptičje gnezdo? No, to ne more biti toliko«, bo rekel marsikdo. Poglejmo si stvar pobliže!

Misli si, da veš zunaj na vrtu za gnezdece, katerem je pet ptičkov. Živalce morajo dobivati hrano in znano ti je, da so njihova hrana gosenice, ki jih prinašajo stari ptiči. Vsak izmed petih ptičkov potrebuje za življenje dnevno povprečno po 50 gosenic, to je — 250 gosenic.

Stara dva ptiča krmita mladiče povprečno štiri do pet tednov, recimo torej nekako 30 dni. Naših pet ptičkov požre v 30 dneh 30 krat 250 gosenic, to je 7500 komadov. Je-li, to je prav izdatna svotica!

Pa dalje!

Vsaka gosenica požre na dan, kakor so to izračunali prirodopisci, toliko listov in cvetov, kakor je sama težka. Pa vemo tudi, da hočejo gosenice v 30 dneh vihi mnogo za svoj vedno lačni želodec in da zato žro na levo in desno. Če požre vsaka gosenica dnevno samo eden edini cvet, ki bi bil lahko rodil sad, tedaj uniči v 30 dneh 30 sadov v cvetu; koliko cvetov gre v nič po 7500 gosenicah? No, to je skoro četrt milijona, manjka mu samo 25.000.

Misli si dalje, da je zlobna roka uničila gnezdece na vrtu in izvzela ptičke. 7500 gosenic ne bi poginilo in požrle bi 225.000 cvetov. Zlobnež bi nam bil namah uničil lepo množino jabolk, hrušk, sliv i. dr.

Ali boš trdil še sedaj: Vrednost takega ptičjega gnezda menda ne bo tako velika?

s šklepetajočimi zobmi in hripavim glasom šepnil:

»Moj sin — moje dete — Ernest — je izginil! O moj Bog!«

Mož v sivi suknji mu je še dal žganja, pa mu pomirjajoče prigovarjal. Detektivovo mirno govorjenje je blagodejno vplivalo na potrtega moža. Polagoma so se mu vračale moči.

»Pripovedujte mi, kaj se je zgodilo!« mu je prijazno pravil in s prav zgledno potrpežljivostjo kos za kosom izvlekel iz njega več ali manj razumljivo poročilo o dogodkih, ki so spravili nesrečneža skoraj ob pamet.

Nesreča se je začela, kakor običajno, po klepetavosti neke ženske. Margot ji je bilo ime, žena je bila enega izmed delavcev v Les Colombiers in je opravljala tudi službo perice pri hiši.

Na večer tistega dne, ko je bil gospod Leblanc prvičkrat na obisku pri zaupniku notranjega ministra, je prinesla perica Margot košaro posušenega perila v hišo in se je ustavila v kuhinji, da bi popila čašo kave in poklepetala z družino. Med pogovorom je omenila sobarici Ani, kako umazano in blatno da je vsakikrat Ernestovo perilo.

»Trudila sem se kar moč s perilom, veste!«

je pripovedovala, »pa glejte, kako je! Tile madeži ne bodo nikdar izginili! Sem tudi povedala gospodični Vaillant, da ne bodo. Ona je namreč že sama skušala odpraviti madeže, še preden je perilo meni dala. Ampak veste, to pa tudi ne gre, da leta otrok po takem vremenu zunaj! Do pasu se je moral zmočiti, da je tak prišel domov.«

Ana je seveda vse povedala gospé Leblanc. Gospa Leblanc se je vznemirila, saj je že zdavnaj prepovedala otrokom hoditi v gozd ob deževnem vremenu. Poslala je po perico. Ta pa se ji je v obraz smejala, ko ji je rekla, da ne razume, kako da more biti Ernestovo perilo tako blatno in mokro, ko vendar otroka nista bila zunaj, odkar je vreme deževno.

»Niso bili zunaj —?« je vzkliknila žena. »Da niso bili —? Še ono noč, ko je moj mož iskal tisto izgubljeno kravo, še takrat je videl gospoda Ernesta, da je šel z gospodično Vaillant. Po polnoči je bilo in deževalo je v curkih. In moj mož je dejal, da —.«

»Je že dobro! Hvala vam, Margot«, jo je prekinila gospa Leblanc.

Počakala je, da je perica odšla iz hiše, in je koj poslala po gospodično Vaillant.

Topot niso pomagale nobene prošnje. Odgo-

NA POLJANI — najboljša Meškova povest je zopet na razpolago. Vsakdo naj jo še to zimo prebere! Stane Din 25, vezana Din 38. Naruča se v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

REŠITEV ZADNJIH UGANK:

1. Učitelj. 2. Bil je eden stari oče in tako je to mogoče. 3. Hči. 4. Čevlji. 5. Odmev. 6. Senca. 7. Nikolj, ker je vedno noč vmes. 8. Veter.

REŠITEV NALOGE:

Pregovori, ki jih je bilo treba sestaviti, se glase:

1. Vračaj hudo z dobrimi!
2. Zunaj lepota, znotraj praznота.
3. Prepovedan sad ima čudno slast.
4. Lastna hvala, cena mala.

VPRAŠANJA:

1. Kdo se prerine neslišno skozi grmovje?
2. Koliko časa gre vrč na vodo?
3. Kdaj je najboljši čas za jed?
4. Kdaj postane bogataš berač?
5. Koliko časa lahko nosimo vodo v bitu?
6. Kako dolgo spi konj po noči?

NALOGA:

Vzemi dve vžgalici in položi z njima najprej številko »pet« in potem številko »deset«, a streti ali upogniti ju ne smeš!

SMEŠNICE.

Ima tudi prav. Učitelj razpravlja v šoli v prirodoznanstvu o živalskih plemenih in pravi, da so nekatere zveri mačjega plemena, druge pasjega plemena itd. Ko vidi, da Ivanček ne pazi, ga nenadoma vpraša: »Ivanček, kaj je tigger?« — Ivanček pa, ki se je baš prav iskreno zabaval s svojim sosedom, naglo odgovori: »Tiger je vse, kar dobi!«

Pravi vzrok. Tinče in Tone sta se drsala po ledu. Tonetu se udre led in začel je v veliko nevarnost. Tinče se trudi na vse moči, da bi tovariša rešil, in po napornem delu se mu je res posrečilo, da ga je potegnil na varno. Ljudje, ki so uprav tedaj prihiteli, so ga radi pogumnosti zelo hvalili. Neka gospa ga je vprašala: »Kako je to mogoče, da si tako srčen Saj si se podal tudi sam v največjo nevarnost!« — »Kaj sem hotel

storiti«, je odvrnil Tinče, »ko pa ima Tone moje drsalke na nogah!«

Nima pravice. Oče je kaznoval sinčpa in ga je pri tem parkrat udaril po glavi. Gospod: »Tega ne smete storiti! Udarite ga rajši po tisti strani telesa, ki je za to primerna ne pa po glavi.« — Oče: »Ne smem, tisti del je rezerviran za gospoda učitelja!«

Mora pomisliti. Učiteljica je dajala otrokom lepe nauke. Rekla je: »Človek ne sme biti maščevalen; odpustiti mora tistemu, ki ga je razžalil, ali ki mu je napravil kaj hudega. Kaj bi torej ti, Matijče, storil, če bi te kak fant udaril?« — Matijče: »Najprej bi pogledal, kako velik je.«

Dobri primeri. Učitelj: »V nekaterih lastnostih nas živali presegajo. Kdo ve

za kak primer?« — Prvi učenec: »Pavu raste pisana obleka na telesu, moji mami pa ne.« — Drugi učenec: »Kamela lahko živi par dni brez pijače, moj oče pa ne.«

Revež. Otroci so slišali v zgodovini, da so starogrški poganski bogovi kaznovali Prometeja, ki jim je ukradel ogenj ter ga prinesel ljudem, tako, da so ga priklenili na skalo in vsak dan mu je orel izkljuval jetra, ki so mu ponoči zopet dorasla. — Mihec je vzdihnil: »Ubogi orel!« — Učitelj: »Zakaj pa on?« — Mihec: »Ker je moral vsak dan jesti jetra.«

Čuden oglas. V nekem časniku je bilo naznanjeno: Takoj lahko vstopi pri meni v službo dekle, ki zna otroke varovati in kuhati.

**5 mesecev na Palma
namesto
2 meseca na usnju**

Va... Cas... Denar...
Zasluzek...
2... 5...
namesto 2...
Denar...
Ves...
...En klio je danes odločujoč
...Čas je denar, denar je moč
...Delovni čas zasluček nudi

Štedljivost je dobiček tudi
Kar mesto dveh pet mesecev denar
Prihrani denar in mesce tri.

PALMA

Učiteljica je morala iz hiše in sicer najpozneje drugo jutro. Čemu da je vlačila otroka sredi noči s seboj ven v dež, tega si gospa Leblanc niti misliti ni mogla. Ali zato, da bi jo ščitil pred Laverayem, pred kletarjem, ki je hodil za njo? Kar koli je že bilo, dekle ni bilo za odgojiteljico in prej ko je odšla, bolje je bilo za vso hišo.

Vse to se je zgodilo včeraj predpoldnem, tako je pripovedoval gospod Leblanc. In čudno, gospodična Vaillant je odpoved sprejela čisto mirno, ni ne odgovarjala, ne ugovarjala. Skromno je rekla: »Že dobro, gospa!« pa je šla in začela pospravljati svoje reči. Drugo jutro bi jo odpegljali v Alençon.

Tisto jutro, komaj dve uri je bilo temu, pa je prihitela sobarica Ana brez sape, vsa blede in prepadla, k gospe Leblanc z novico, da Ernesta ni v sobi in da ga vobče ni nikjer najti.

Prestrašena je gospa Leblanc nemudoma poslala po gospodično Vaillant, pa čez nekaj minut se je vrnila Ana s poročilom, da tudi gospodične ni nikjer. Preiskali so hišo od podstrešja do kleti, preiskali so vrt in park in delavci so potegnili ribiško mrežo po jarku, ki teče okrog poslopja. Gospodična Vaillant ni bilo nikjer.

Gospa Leblanc se je onesvestila, gospod Leb-

lanc pa je nemudoma dal osedlati konja, da bi pohitel v Alençon ter obvestil policijo in svojega zaupnika, tajnega detektiva gospoda notranjega ministra.

Oblačil se je v svoji sobi in ko je slučajno pogledal skozi okno, je videl gospodično Vaillant teči po vrtu proti hiši. Pa v kakem stanju! Lasje so ji razpuščeni viseli po ramenih, obraz ji je bil ves spačen od groze, njena obleka je bila vsa mokra in blatna in z rokami je krilila po zraku kakor blazna. Hlapci so delali na vrtu, plašno so se ji umaknili in strmeli za njo, nihče je ni zadržal, nikomur ni niti na misel prišlo, da bi skočil za njo.

Strašna slutnja je obšla gospoda Leblanc. Planil je iz sobe in stekel po stopnicah, da bi dekle prestregel in zvedel od njega, kaj je storilo z otrokom, še preden bi si utegnili morebiti seči po življenju.

Dekle je pribežalo čez mostič, ki je ležal čez grajski jarek, pa se nenadoma obrnilo in planilo skozi stranska vrata v hišo. Ko je gospod Leblanc prihitel po glavnih stopnicah v pritlično vežo, je čul, kako je bežala po stranskih stopnicah, ki so peljale iz kuhinje v prvo nadstropje. Kriknil je služinčadi, naj jo zadrži, vse je kri-

SOCIJALNO VPRAŠANJE

spoznavaj in pomagaj rešiti! Zato si kupi dr. Je-
rejevo knjigo: »Socialno vprašanje« za Din 28.—
v Tiskarni sv. Cirila v Mariboru.

Velika moda

so spomladanski in letni plašči, posebno če so fini in krasno izdelani. Predno si letos nabavite plašč, pod nobenim pogojem ne opustite si preje ogledati novi ilustrovani cenik veletrgovine Stermecki, radi tega pišite še danes po njega, kar ga prejmete popolnoma zastonj. Cene plaščev so: modro križasti 258 Din, moderno melirani 350 Din, kasha 410 Din, kasha z svilo podložena 585 Din, coverkot 600 Din, kasha dunajski modeli 840 in 1115 Din. Razen tega najdete v ceniku krasne modele od blaz, košumov, kril, otroških oblek in več tisoč slik od različnih drugih predmetov. Kar ne ugaja se zamenja ali vrne denar.

Veletrgovina R. STERMECKI, CELJE, štev. 24. Slov. 150

Pohištvo — Preproge

posteljnine, plozbi, modrači, zastavi, posteljne odeje, pohištvena tkanina l. t. d. najboljše in najceneje pri KARLU PREIS, MARIBOR, Gosposka 20. Brezplačni ceniki. 581 Brezplačni ceniki.

Veletrgovina z železnino PINTER & LENARD, MARIBOR

ALEKSANDROVA CESTA 32—34

Traverze, cement, železo, poljedelsko orodje, kovanje za stavbe, orodje za kovače, mizarje itd., štedilniki, kuhinjska posoda, v veliki izbiri in po najnižjih cenah.

Peugeot

bicikli, damski in moški v splošnem priznani kot najboljši v materialu in teku se dobijo za ceno od Din 1450 naprej v trgovini 677

A. Bremec v Celju, Miklošičeva ulica 2

Apno in cement

najceneje v glavni zalogi 471

H. ANDRASCHITZ, MARIBOR, Vodnikov trg 4.

Okvirje za okne in vrata se proda. Maribor, Gregorčičeva ulica 26. 681

Proda se velika visoko pritlična, podkletena hiša, primerna za gostilno, trgovino ter troje gospodarskih poslopij s praso in okoli 14 oralov prvovrstnega posestva ob križišču 2 cest, 4 minute od cerkve, skupno ali na koso. Dalje se proda žetlarija s hišo, gospod. poslopji, praso in 8 oralov zemlje. Oglasiti se je pri Franc Koserju v Juršinih štev. 4 pri Ptuj. 681

Prodajam zaradi selitve lepo posestvo 10 minut od glavne ceste v Paradižu pri Sv. Barbari v Halozah, obstoječe iz 4 oralov gorja, sadonosnika, njive, gozda, 50 hl izbornega vina lastnega pridelka in jabolčnice. R. Mioni, poštna hiša Ptuj. 656

VOZNI RED
veljaven od 15. maja, je izšel. Doh. se v tiskarni sv. Cirila v Mariboru in stane 2 Din.

Zopet prihajajo one

naše stare bolečine, kadar se vreme spremeni. Za ude, za glavo, za zobe, roke, noge, za celo telo, pri revmatičnih trganjih ter drugače je Fellerjev Elsafluid ono že 23 let preizkušeno zaščitno sredstvo, pravi blagodar v hiši. Upotrebi se na zunan in notran. Dobiva se povsod, poizkusna steklenica 6 Din, dvojna 9 Din. Ako ga nimajo, naročite po pošti vsaj za 62 Din naravnost pri lekarnarju Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elzatr 341, Hrvatska. A za želodec: Elsa-kroglice 6 škatljic 12 Din.

Velik promet - majhen dobiček!

O tem Vas prepričajo moje cene, ker lahko dobite že za 320 Din fine štofaste moške obleke in že za 135 Din lepe štofaste obleke za dečke. Pravim se dobé tudi najrazličnejši štofi za moške in ženske obleke po izredno nizkih cenah. Na izbiri je tudi več sto drugih predmetov! Vse po najnižjih cenah!

Za obilen nakup se priporoča trdka

IVAN MASTNAK, CELJE

Kralja Petra cesta št. 15 228

Mizarji!

Okras za mrtvaške rakve, tančice, zglavnike, tapeta itd. nudí najugodnejše galanterijska trgovina DRAGO ROSINA, Maribor, Veitrijska ul. 26.

Ovčje, kozličje, kozje

kože od domačih in divjih živali kupuje po najvišjih cenah I. RATEJ, trgovec, SLOV. BISTRICA. 403

Zajamčeno kose, brusne kamne in srpe kupite najboljše pri Josipu Jagodič, Celje, Glavni trg. Zaloga trboveljskega portland cementa, železnine za pohištvo in stavbe. Vodne žage in pile. Pocinkana pločevina. Specerijsko blago. Nakup kuhanega masla. 672

Sprejemem dva močna kovaška učenca: Ivan Spolenak, Breg pri Ptuj. 655

Kupim srednje posestvo v ravnini, s prvovrstno zemljo, na prometnem kraju, blizu železnice. Cenj. ponudbe na I. Gradišnik, drevesničar, Dobrna pri Celju. 637

Hiša z vinogradom pri Mali Nedelji, primerna za nadaljevanje gostilne in trgovine, se radi družinskih razmer prodaja. 657

čalo in letelo za njo, pa preden so jo dohiteli, je šinila v spalnico svojega gospodarja in zaklenila vrata za seboj.

»Lahko si mislite,« je končal nesrečni podprefekt, ki je ves razburjen govoril v pretrganih stavkih, da ga je detektiv le s težavo razumel, »lahko si mislite, kako sem butal na vrata in zahteval, naj mi odpre! Ni mi odgovorila, le čisto razločno sem čul, da razbija in tolče v skrajnem kotu sobe. Les Colombiers je stara stavba, vsa vrata so trdna, vrata v mojo in ženino spalnico pa so nenavadno močna, iz debele hrastovine so in s silnimi železnimi oboji okovana. Vlomiti se niso dala izlahka. Pa tudi ni bilo varno. Kdo ve, kaj bi si bilo dekle storilo, še preden bi prišli do njega. Okna spalnice se odpirajo naravnost na grajski jarek in ta je pod okni nad tri metre globok!

Postavil sem dva služabnika za stražo pred vrata in jima strogo naročil, da ji pod nobenim pogojem ne smeta pustiti uiti, pa šel v park pod okna spalnice. In tam ob robu jarka sem prvičkrat v življenju opazil, kaka mračna, neprijazna stavba je moja hiša. Sivo, starikasto zidovje se dviga trdo iz vode, prava srednjeveška, mrka trdnjava je. In tam sem stal in gledal gori k

oknom. Zaprta so bila, oknice spuščene, Bog sam vedi, kaj je počenjala, zaprta in zaklenjena, v moji sobi, in zakaj ni hotela odpreti. Morebiti —

Nesrečni oče je zatisnil oči, kot bi ne hotel videti strašne možnosti, ki mu jo je slikala prestrašena domišljija, vse telo se mu je streslo.

»Niste poskusili z lestvo —?« je pripomnil mož v sivi suknji.

»Bi nič ne pomagala! Na tistem mestu je jarek pod zidom nad osem metrov širok! Mislil sem na lestvo, vobče na vsako možnost sem mislil. Napenjal sem možgane —

Le kar mislite si, gospod! Moj sinček Ernest je izginil in morebiti je le tisto nesrečno dekle tam gori vedelo, kam je izginil —.

»In vaš kletar Lavernay?«

»Šele ko sem spoznal, da si ne morem pomagati, sem se spomnil nanj. Nihče ni vedel, kje da je. Tudi on je izginil.«

In tedaj je prekipelo ubogemu Leblancu srce od bridkosti in obupa, planil je na noge in zgrabil detektiva za roko.

(Dalje prih.)

Imeljarstvo nese, kmetarji in kmetarji pro-
44. Kupite zalo knjigo HMELJARSTVO! Št. 50, vezana
Din 60. Dobi se v Cirilovi tiskarni v Mariboru.